

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Ing. D. Š.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalovanému: **ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje**, se sídlem Skrétova 15, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. KHSPL-21859/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 6. 2020, č. j. 30 A 129/2019 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (písemnou výtkou) podle § 88 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, vytkl žalobkyni drobný nedostatek ve službě spočívající v neomluvené nepřítomnosti na pracovišti dne 15. 8. 2019 v délce 4 hodin. Ve výtce tento drobný nedostatek ve službě popsal tak, že žalobkyně dne 15. 8. 2019 v dopoledních hodinách absolvovala návštěvu u lékaře. Ze zaměstnání odešla v 6:20 hod a na pracoviště se již nevrátila. K výkazu mzdových nároků posléze předložila formulář mSk-DOVOLENKA, kde žádala o dovolenou na zotavenou v délce 1/2 pracovního dne za kalendářní rok 2019 od 15. 8. 2019 do 15. 8. 2019. Další údaje na formuláři vyplněny nejsou. Stejně tak nejsou vyplněny příslušné kolonky „schválil, datum, podpis vedoucího útvaru“. Žalovaný konstatoval, že *ex post* vyplněné dovolenky lze akceptovat pouze ve výjimečných a ojedinělých případech. Tento případ však tyto znaky nenaplnuje, neboť bylo možno informovat služební orgán prostřednictvím služebního mobilního telefonu. Žalovaný dále ve výtce uvedl, že tím, že žalobkyně o možnost čerpat dovolenou dne 15. 8. 2019 v rozsahu 1/2 pracovní směny nepožádala, došlo z její strany k porušení § 103 zákona o státní službě. Zdravotní stav žalobkyně

přítom dne 15. 8. 2019 nebyl natolik závažný, aby nebyla schopna požádat o dovolenou, neboť dočasně práce neschopnou byla uznána teprve v odpoledních hodinách dne 16. 8. 2019, kterého byla přítomna v zaměstnání od 7:30 do 13:00 hodin. Výše uvedeným jednání se žalobkyně podle žalovaného dopustila porušení povinnosti státního zaměstnance dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě.

[2] Žalobkyně v žalobě proti této výtce uvedla, že zasahuje do jejího práva na zachování osobní cti, dobré pověsti a jména. Zmínila, že jí výtka může komplikovat její působení u krajské hygienické stanice a posloužit jako přítěžující okolnost v případném kárném řízení, či dokonce může být zneužita k jejímu šikanování. Žalovaný podle žalobkyně postupoval při uložení výtky v rozporu se zákonem o státní službě. Nebyly splněny podmínky pro udělení výtky podle § 88 odst. 3 tohoto zákona.

[3] Žalobkyně dále zmínila, že ji dne 15. 8. 2019 v ranních hodinách v souvislosti [obsahuje citlivé údaje]. S ohledem na tuto náhlou zdravotní indispozici má žalobkyně za to, že nebyla povinna podat žádost o čerpání dovolené u svého zaměstnavatele. Podmínky čerpání dovolené státního zaměstnance nelze podle žalobkyně zahrnout do výčtu činností, jimiž se v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o státní službě vymezuje pojem služba. Žalobkyně svou nepředvídanou nepřítomností na pracovišti neohrozila ani nenarušila výkon státní služby. Nemohla tedy porušit služební kázeň. Pokud žalobkyně ve svém výkazu mzdových nároků stanovila dobu 4 hodin, po kterou trvalo její ošetření a následná rekonvalescence, jako čerpání dovolené, pak žalovaný mohl tuto nesrovnalost opravit tak, že považoval tuto dobu za osobní překážku na straně žalobkyně z důvodu jejího ošetření. Žalobkyně neopustila své pracoviště svévolně se záměrem vyhnout se plnění svých služebních povinností. Žalovaný nepochopitelně neuznal překážku na straně žalobkyně spočívající v lékařském ošetření, když dobu 4 hodin strávených návštěvou u lékaře přeshkrtl, zato údaj o době 4 hodin, který žalobkyně vykazala jako dovolenou, zůstal žalovaným nedotčen.

[4] Při dodatečném vystavení své žádosti o čerpání dovolené jednala žalobkyně v dobré víře, že tento postup odpovídá zavedené praxi u žalovaného. O chorobě žalobkyně se totiž dlouhodobě vědělo, a pokud ji postihl záchvat, řešila se její nepřítomnost na pracovišti dodatečným schválením čerpání dovolené.

[5] Žalobkyně žalovanému vytknula, že ve výtce nspecifikuje, jaké konkrétní služební povinnosti měla porušit. Neuvedl ani, zda žalobkyně svou náhlou nepřítomností na pracovišti ohrozila výkon služby. Žalobkyně požádala žalovaného svým podáním ze dne 9. 9. 2019, aby předmětnou výtku odstranil z jejího osobního spisu. Žalovaný tak ke dni podání žaloby neučinil.

[6] Krajský soud v Plzni nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. K právní povaze výtky krajský soud uvedl, že nevidí žádný důvod se odchýlit od závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, neboť právní úprava výtky obsažená v zákoně o státní službě je analogická právním úpravám výtky dle předpisů upravujících výkon některých právních povolání; jde o nástroj obdobně koncipovaný vycházející z obdobných příčin a mající obdobné právní následky. Proto výtka uložená státnímu zaměstnanci dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě je ve správním soudnictví přezkoumatelná prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Výtka udělená dle zákona o státní službě je totiž také vydána správním orgánem (představeným nebo služebním orgánem), zasahuje do právní sféry státního zaměstnance, je vydána v oblasti veřejné správy a jsou jí dotčena veřejná

pokračování

subjektivní práva fyzických osob.

[7] Zákon o státní službě žádný opravný prostředek proti uložené výtce neupravuje a i v tomto směru je tedy právní úprava výtky dle zákona o státní službě podobná úpravě výtky v právních předpisech regulujících výkon některých právních povolání. O stížnosti dle § 157 zákona o státní službě nelze uvažovat jako o řádném opravném prostředku ve smyslu § 5 s. ř. s. směřujícím proti výtce. Vyčerpání stížnosti tedy není možno považovat za podmínku přípustnosti žaloby proti výtce dle zákona o státní službě.

[8] V projednávané věci byla nejprve jako žalovaná označena Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje. Soud však dospěl k závěru, že žalovaným má být ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, neboť právě on je dle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě služebním orgánem vůči státním zaměstnancům zařazeným v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje. Dle § 10 odst. 2 zákona o státní službě je to služební orgán, kdo jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru, rozhoduje tedy i o udělení výtky podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě.

[9] K námitce žalobkyně, že podmínky čerpání dovolené nelze podle jejího názoru zahrnout do výčtu činností, jimiž se vymezuje pojem služba v § 5 odst. 1 zákona o státní službě, krajský soud uvedl, že žalobkyně má pravdu potud, že nebylo její povinností v daném případě žádat o čerpání dovolené. Skutečností však je, že sama žalobkyně tak učinila, když ke svému výkazu mzdových nároků za měsíc srpen 2019 tiskopis dovolenky bez vyplněného souhlasu služebního orgánu připojila. Tím nepochybně konkludentně o dovolenou na půl pracovního dne 15. 8. 2019 požádala. Podle § 103 odst. 2 zákona o státní službě čerpání dovolené a dodatkové dovolené nařizuje písemně služební orgán. Ze skutkového stavu tak vyplývá, že žalobkyně skutečně nebyla přinejmenším polovinu pracovní doby dne 15. 8. 2019 přítomna v zaměstnání, aniž by tohoto dne měla dovolenou. Adekvátní část pracovní doby v předmětném výkazu jako dovolenou vykázala, aniž by ji měla nařízenou služebním orgánem.

[10] Odkaz žalobkyně na § 5 odst. 1 zákona o státní službě je v tomto směru mylný. Žalobkyně byla postižena výtka, kterou je dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě možno uložit za drobné nedostatky ve službě. Tou se však pochopitelně nemohou rozumět prvky služby, které jsou stanoveny § 5 odst. 1 zákona o státní službě, ale zachování služební kázně při plnění služebních úkolů ve smyslu § 87 téhož zákona. Služební kázeň je státní zaměstnanec povinen zachovávat dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě. Z toho je evidentní, že zachování zákonných povinností při čerpání dovolené nepochybně patří mezi povinnosti státního zaměstnance. Právě za porušení těchto povinností byla žalobkyně uložena výtka postižena. Předpokladem výtky pak není to, že v důsledku porušení služebních povinností státním zaměstnancem došlo k ohrožení či narušení výkonu státní služby. Taková podmínka součástí hypotézy citovaného § 88 odst. 3 zákona o státní službě není; nad rámec toho soud konstatoval, že došlo-li by skutečně k ohrožení, tím spíše již narušení výkonu státní služby, bylo by nepochybně na místě spíše uvažovat o zahájení kárného řízení ve smyslu § 94 a násl. zákona o státní službě, nikoli věc vyřešit výtka.

[11] Žalobkyni nelze přisvědčit ani v názoru, že pokud žalovaný vymezil dobu 4 pracovních hodin dne 15. 8. 2019 jako dobu čerpání dovolené, mohl tuto nesrovnalost napravit tak, že by tuto dobu považoval za osobní překážku ve službě na straně žalobkyně. Podstatné v projednávané věci je to, že žalobkyně bez dalšího až na konci kalendářního měsíce, v souvislosti

s odevzdáním výkazu svých mzdových nároků, stanovenou dobu sama vykázala jako dovolenou, aniž by ji měla řádně a v souladu se zákonem nařízenou svým služebním orgánem.

[12] Uvádí-li žalobkyně, že žalovaný „nepochopitelně“ neuznal při hodnocení jejího výkazu mzdových nároků překážku na straně žalobkyně spočívající v lékařském ošetření, když dobu 4 hodin strávených návštěvou u lékaře přeškrtl, zato údaj o 4 hodinách, které žalobkyně vykázala jako dovolenou, zůstal nedotčen, má žalobkyně pravdu v tom, že žalovaný skutečně při vyznačení neomluvené absence žalobkyně pochybil a ve výkazu mzdových nároků přeškrtl nesprávný údaj. Nelze však přehlédnout, že z kontextu věci je zcela jasné, jaký údaj měl žalovaný na mysli, ostatně v den 15. 8. 2019 žalobkyně vykázala ke své absenci dva údaje shodné délky 4 pracovních hodin, tj. návštěvu lékaře a dovolenou. Oba údaje jsou tak shodné i co do své délky. Jedná se tu tedy o zjevné pochybení žalovaného formálního charakteru, které nemá na zákonnost jeho postupu žádný vliv. Totéž pak platí ohledně pochybností o údajích obsažených na výplatním lístku žalobkyně za měsíc srpen 2019, kde je doba 4 hodin vykázána jako neplacené volno. Ani toto není pochybením, které by mohlo založit pochybnosti o zákonnosti výtky.

[13] Soud nesouhlasil ani s odkazem žalobkyně na její údajnou dobrou víru při dodatečném vystavení své žádosti o čerpání dovolené. Ustanovení § 103 odst. 2 zákona o státní službě, které vyžaduje, aby dovolená byla služebním orgánem nařízena, je zcela jasné. Žalobkyně tento postup nesporně nedodržela, když o dovolenou požádala až zpětně. Skutečnost, zda na pracovišti žalobkyně existovala nebo neexistovala určitá praxe, není v projednávaném případě rozhodující. Jak se však podává i z vyjádření žalovaného, žalobkyni podstatně v jeho očích přitížila skutečnost, že svou absenci na pracovišti neřešila ani poté, co se dne 16. 8. 2019 ještě vrátila do zaměstnání. Žalovaný dal najevo pochopení pro onemocnění žalobkyně, správně však poukázal na to, že dne 15. 8. 2019 její praktická lékařka ještě nerozhodla o její pracovní neschopnosti. Uvádí-li sama žalobkyně, že se dne 16. 8. 2019 dostavila na pracoviště, na němž dle svého výkazu mzdových nároků za měsíc srpen 2019 setrvala od 7:30 do 13:00 hodin, kdy poté musela opět vyhledat pomoc své lékařky, je obtížně vysvětlitelné, proč svou absenci z předcházejícího dne neřešila se žalovaným okamžitě, což nepochybně učinit mohla, když ani sama neuvedla žádný důvod, který jí v tom snad bránil. Za takové situace nezbyvá než uzavřít, že žalobkyně nejenže nerespektovala zákonné podmínky pro čerpání dovolené stanovené zákonem o státní službě, ale svou situaci se nesnažila řádnou a včasnou komunikací se žalovaným vyřešit při nejbližší možné příležitosti, která se jí k tomu naskytla. Tento svůj postup žalobkyně v průběhu celého řízení neobjasnila nijak jinak než odkazem na své spolehnutí se na údajnou dobrou víru, že její postup odpovídá praxi zavedené v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje. Takové vysvětlení však nemůže ze shora uvedených důvodů obstát.

[14] Ani poslední námitka žalobkyně tkívá v tom, že žalovaný nevymezil, jaké konkrétní povinnosti měla žalobkyně porušit, není důvodná. Ve výtce je totiž zcela jasné a srozumitelné a na podkladě rekapitulovaných nesporných skutkových okolností vysvětleno, jaké pochybení bylo v jednání žalobkyně shledáno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[15] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že toleruje-li soud u žalovaného jeho chybný postup při přeškrtnutí údajů ve výkazu mzdových nároků stěžovatelky, pak by se se stejnou shovívavostí slušelo přistupovat i k žalobkyni, která se také zmyšlila ve svém rozhodnutí řešit svou absenci na pracovišti v důsledku [obsahuje citlivé údaje] dodatečným nahlášením dovolené. Pro úplnost

pokračování

stěžovatelka dodala, že dne 15. 8. 2019 nemohla telefonicky kontaktovat svého představeného s ohledem na svůj zdravotní stav, a nemohla tak učinit ani dne 16. 8. 2019, neboť toho dne byl Mgr. Bc. J. K. mimo služební úřad na služební cestě a stěžovatelka nevěděla o žádné jiné vhodné osobě, které by svou žádost o čerpání dovolené doručila. V dalších dnech se již stěžovatelka nedostavovala na pracoviště z důvodu trvání své pracovní neschopnosti. Za vadu řízení stěžovatelka spatřuje zamítnutí jejího návrhu na provedení výslechu její lékařky a dalších navržených svědků.

[16] Stěžovatelka dále uvedla, že byť drobné nedostatky v práci státního zaměstnance představují jen jeho nepatrné provinění, které ještě nedosahuje intenzity kárného provinění, měl by služební orgán vždy zkoumat, zda jsou v konkrétním případě splněny všechny formální a materiální znaky deliktního jednání státního zaměstnance. Výtka by měla nastoupit teprve tam, kde lze dovodit i určitou společenskou škodlivost jednání státního zaměstnance, a to tím spíše, že výtka má veřejnoprávní povahu i difamační účinky a zakládá překážku *ne bis in idem*. Využití výtky se tak neobjede bez zjištění, jaký dopad má nebo mohlo mít jednání státního zaměstnance na jeho práci, na práci ostatních státních zaměstnanců či zda nedošlo k ohrožení či narušení vážnosti správního úřadu či důvěry v něj.

[17] Stěžovatelka je toho názoru, že případné drobné nedostatky v její práci je nutné posuzovat striktně ve vztahu k plnění jejích služebních úkolů. Při dodržení tohoto hlediska se musí zjišťovat, do jaké míry byl v daném případě výkon služby narušen či ohrožen. Nic na tom nemění skutečnost, že hypotéza § 88 odst. 3 zákona o státní službě takový požadavek nevyslovuje. Žalovaný ani krajský soud se však nezabývali mírou společenské škodlivosti jednání žalobkyně, která by u drobných nedostatků ve službě obdobně jako u míry provinění měla být alespoň nepatrná. Také podle metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016 ze dne 12. 10. 2015, kterým se stanoví podrobnosti kárné odpovědnosti státních zaměstnanců a kárného řízení, je posouzení společenské škodlivosti kárného provinění dle individuálních okolností případu součástí odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatelka má za to, že tentýž požadavek na odůvodnění platí i pro výtku. Jestliže písemná výtka žalované i kasační stížností napadený rozsudek postrádají jakékoli objasnění společenské škodlivosti jednání stěžovatelky, pak to zakládá nepřezkoumatelnost výtky i kasační stížností napadeného rozsudku.

[18] Stěžovatelka je tak stále přesvědčena, že předmětná výtka nebyla přiměřenou reakcí žalovaného na její nepřítomnost na pracovišti, kterou způsobila pouze její náhlá zdravotní indispozice a kterou řešila zavedeným způsobem, jenž se bohužel ukázal jako chybný. Vzhledem k tomu, že byla vždy hodnocena jako odborně zdatný a spolehlivý státní zaměstnanec, představuje její pochybení ojedinělý excés, pro který nebylo třeba přistupovat k uložení výtky. Především se však stěžovatelka domnívá, že pro uložení výtky nebyly splněny zákonné podmínky.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že čerpání dovolené podle § 103 odst. 2 zákona o státní službě nařizuje písemně služební orgán. Stěžovatelka však o nástup na dovolenou nepožádala. Krajský soud správně hodnotil jednání žalovaného při přeškrtnutí údajů ve výkazu mzdových nároků žalobkyně jako zjevné pochybení nemající vliv na zákonnost jeho postupu. K tvrzení žalobkyně, že dne 16. 8. 2019 nemohla kontaktovat představeného a nevěděla o jiné vhodné osobě, které by svou žádost doručila, žalovaný uvedl, že k podání žádosti o čerpání dovolené nebyl osobní kontakt s představeným nutný. Stačilo zanechat v sekretariátu představeného žádost o čerpání dovolené. K neuskutečněmu výslechu lékařky stěžovatelky

žalovaný uvedl, že žalobkyně ještě dne 16. 8. 2019 po dobu pěti hodin vykonávala práci a mohla tak o čeprání dovolené písemně požádat. Skutečnost že stěžovatelce nebyly proplaceny 4 hodiny absence, nelze podle názoru žalovaného považovat za postih za porušení povinnosti, jak uvádí stěžovatelka, ale pouze důsledek toho, že dne 15. 8. 2019 stěžovatelka po uvedené dobu neomluveně neplnila služební úkoly.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě, *drobné nedostatky ve službě může představený nebo služební orgán vyřadit tak, že je státnímu zaměstnanci ústně nebo písemně vytkne. Písemná výtka se založí do osobního spisu státního zaměstnance na dobu 1 roku; po uplynutí této doby se z osobního spisu státního zaměstnance vyřadí.*

[23] Podle § 77 odst. 1 písm f) téhož zákona, *státní zaměstnanec je povinen dodržovat služební kázeň.*

[24] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení zákonnosti výše uvedené výtky.

[25] Nejvyšší správní soud předesílá, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu o právní povaze písemné výtky podle cit. ustanovení zákona o státní službě, tj. že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhající přezkumu ve správním soudnictví a rovněž se ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně určení žalovaného správního orgánu.

[26] Krajský soud správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016 – 41. Rozšířený senát se sice zabýval povahou výtky dle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, sám však v bodě 26 cit. usnesení uvedl, že právní úprava výtky dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě je podobná. Výtka dle služebního zákona tak není kárným opatřením (srov. § 89 odst. 2 zákona o státní službě *a contrario*). Smysl a účel výtky podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě tak není primárně sankční, spočívá podle Nejvyššího správního soudu v tom, že umožňuje představenému nebo příslušnému služebnímu orgánu vyknout státnímu zaměstnanci pochybení spočívající v drobném nedostatku ve službě a tímto jej zároveň také vyřešit. Jedná se tedy o rychlé, flexibilní a efektivní vyřešení drobného nedostatku ve službě státního zaměstnance, který svojí menší závažností neodůvodňuje zahájení kárného řízení. Prostřednictvím výtky dochází především k upozornění státního zaměstnance na nesprávnost jeho jednání. Výtka má tedy především preventivní a upozorňovací charakter. Na druhou stranu se ovšem písemná výtka zakládá do osobního spisu státního zaměstnance a může mít určité difamující účinky, může být jako přitěžující okolnost zohledněna v kárném řízení, stejně tak jakožto překážka věci rozhodnuté brání zahájení kárného řízení pro stejný skutek. Není tedy důvodu nevztáhnout závěry vyslovené rozšířeným senátem v usnesení č. j. 9 As 79/2016 – 41 také na výtku dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že mezi účastníky je nesporné, že stěžovatelka dne 15. 8. 2019 v 6:20 hod odešla ze zaměstnání k lékaře a na pracoviště se již nevrátila. K výkazu mzdových nároků za měsíc srpen posléze přiložila formulář mSk-DOVOLENKA, kde vyplnila údaje o dovolené v délce 1/2 pracovního dne na den 15. 8. 2019, včetně svého podpisu. Další údaje na formuláři dovolenky vyplněny nejsou. Stejně tak nejsou vyplněny příslušné kolonky „schválil, datum, podpis vedoucího útvaru“. Dne 16. 8. 2019 byla stěžovatelka přítomna v zaměstnání od 7:30 do 13:00 hod a dočasně práce neschopnou byla uznána téhož dne v odpoledních hodinách.

[28] Vzhledem k tomu, že o zjištěném skutkovém stavu nejsou žádné pochybnosti a je mezi účastníky nesporný, nebylo třeba provádět další dokazování a krajský soud proto nepochybil, pokud tak neučinil. Zamínutí návrhu na výslech lékařky stěžovatelky a dalších navržených svědků proto nepředstavuje vadu řízení.

[29] Postup žalovaného, který ve výkazu mzdových nároků stěžovatelky přeškrtl 4 hodiny uvedené stěžovatelkou v kolonce sloupce lékař, nikoli v kolonce sloupce dovolená, považuje Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za zjevné formální pochybení, nemající žádný vliv na zákonnost postupu žalovaného (zjištění skutkového stavu a jeho vyhodnocení).

[30] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že dne 15. 8. 2019 nemohla telefonicky kontaktovat svého představeného s ohledem na svůj zdravotní stav, a nemohla tak učinit ani dne 16. 8. 2019, neboť toho dne byl Mgr. Bc. J. K. mimo služební úřad na služební cestě a stěžovatelka nevěděla o žádné jiné vhodné osobě, které by svou žádost o čerpání dovolené doručila, Nejvyšší správní soud uvádí, že žádost o čerpání dovolené činěná prostřednictvím příslušného formuláře (dovolenky) zpravidla nepředstavuje záležitost vyžadující osobní a bezprostřední kontakt a jednání. Z formuláře dovolenky je totiž patrné, na jaké období zaměstnanec dovolenou požaduje, a proto postačuje dovolenku jakýmkoliv způsobem předat či doručit příslušnému vedoucímu zaměstnanci (služebnímu funkcionáři) zodpovědnému za její schválení. Stěžovatelka tudíž mohla např. dovolenku zanechat v sekretariátu představeného, jak na to poukazuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti. Pokud by se nerozhodla pro tento způsob, mohla o předání dovolenky představenému požádat kteréhokoliv jiného zaměstnance na jejím pracovišti, který by takovéto její žádosti s ohledem na její nenáročnost v rámci pracovní koležiality určitě vyhověl.

[31] Obecně lze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že služební orgán by měl zkoumat, zda jsou v konkrétním případě splněny všechny formální a materiální znaky jednání státního zaměstnance, v němž jsou spatřovány drobné nedostatky, přičemž je třeba zohlednit, jaký dopad má nebo mohlo mít jednání státního zaměstnance na jeho práci či práci ostatních státních zaměstnanců, či zda nedošlo k ohrožení či narušení vážnosti správního úřadu či důvěry v něj. V této souvislosti však je třeba poukázat na část odůvodnění výtky, v níž žalovaný vysvětlil, že jednání žalobkyně vyhodnotil jako neomluvenou absenci na pracovišti, čímž porušila povinnost služební kázně ve smyslu § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě. Jedná se sice o odůvodnění stručné, avšak dostačující, s nímž je třeba se ztotožnit. Po státních zaměstnancích lze jistě obecně spravedlivě požadovat, aby byli v pracovní době k dispozici na pracovišti připraveni plnit služební úkoly, přičemž důvod jejich absence by měl být přiměřeným způsobem včas doložen. V opačném případě logicky přinejmenším hrozí narušení plnění služebních povinností jak příslušným státním zaměstnancem, tak i jeho kolegy.

Námítka, v níž žalovanému správnímu orgánu (a krajskému soudu) stěžovatelka vytýká, že se nezabývali mírou společenské škodlivosti, a s tím související argumentace stěžovatelky je však nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla.

[32] V posuzované věci se jedná o drobný nedostatek ve službě stěžovatelky, který bylo namísto řešit výtkou. Není totiž možné, aby si stěžovatelka požádala o čerpání dovolené zpětně s poměrně značným časovým odstupem (více než dvoutýdenním zpožděním), a tím tak „zhojila“ svoji doposud nijak neomluvenou nepřítomnost na pracovišti dne 15. 8. 2019 v rozsahu 4 hodin. Ze strany stěžovatelky tak došlo k porušení § 103 odst. 2 zákona o státní službě, dle kterého čerpání dovolené a dodatkové dovolené nařizuje písemně služební orgán, neboť stěžovatelka „si vybrala“ volno, aniž by jí byla v souladu s tímto ustanovením dovolená řádně nařízena. Jak již příslušně konstatoval krajský soud s poukazem na povinnost státního zaměstnance zachovávat služební kázeň stanovenou v § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, zachování zákonných povinností při čerpání dovolené nepochybně patří mezi povinnosti státního zaměstnance. Stěžovatelka tuto svou povinnost výše uvedeným způsobem nedodržela, resp. porušila, a její jednání proto představuje porušení povinnosti dodržovat služební kázeň.

[33] Skutečnost, že k nepřítomnosti stěžovatelky došlo v návaznosti na její předchozí návštěvu lékařky, na výše uvedeném nic nemění. (Zde se sluší dodat, že její zdravotní stav zřejmě nebyl tak závažný, aby jí bránil v práci, protože v opačném případě by ji lékařka logicky uznala práce neschopnou.) Zároveň je však zřejmé, jak na to poukazuje stěžovatelka v kasační stížnosti, že jejím jednáním nedošlo k závažnému narušení výkonu státní služby. Proto bylo v posuzované věci naprosto postačující stěžovatelce její postup při nahlašování dovolené toliko vytknout písemnou výtkou, a to i s přihlédnutím k jejímu dosavadnímu bezproblémovému výkonu státní služby, který stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti.

[34] Názor stěžovatelky, že případné drobné nedostatky v její práci je nutné posuzovat striktně ve vztahu k plnění jejích služebních úkolů, neobstojí. Smyslem výtky je vytknout státnímu zaměstnanci drobné nedostatky ve službě, tj. jakékoli nedostatky, tedy nejen ty bezprostředně narušují plnění služebních úkolů. Uvedená argumentace stěžovatelky by ve svém důsledku znamenala, že by státnímu zaměstnanci nebylo možné uložit výtku za drobné nedostatky bezprostředně nesouvisející se služebními úkoly, což by bylo v rozporu se smyslem a účelem výtky tak, jak je upravena v zákonu o státní službě. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že správný je rovněž závěr krajského soudu, že předpokladem uložení výtky není to, že v důsledku porušení služebních povinností státním zaměstnancem došlo ke konkrétnímu přímému ohrožení či narušení výkonu státní služby. Takovou podmínku vskutku § 88 odst. 3 zákona o státní službě neobsahuje.

[35] K argumentaci stěžovatelky, že předmětná výtka nebyla přiměřenou reakcí žalovaného na její nepřítomnost na pracovišti, Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud žalovaný nevyužil ještě neformálnějších možností, jak stěžovatelce vytknout porušení její povinnosti při čerpání dovolené, nemá to za následek jeho pochybení. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že podmínky pro uložení výtky podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě splněny byly. Dosavadní bezproblémový výkon státní služby, na který stěžovatelka poukazuje, vzal žalovaný v potaz tím, že pochybení stěžovatelky řešil právě písemnou výtkou, a nikoli např. zahájením kárného řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

pokračování

[36] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[37] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu